DE LAATSTE VERTELLER

Leesexemplaar

Leesexemplaar

LUC DESCAMPS

DE LAATSTE VERTELLER

PELCKMANS

Leesexemplaar

INHOUD

PROLOOG 5

DEEL EEN
DE VERTELLER 9

DEEL TWEE
SCHADUW 33

DEEL DRIE
LICHT 63

DEEL VIER
IJS 87

DEEL VIJF
VUUR 123

DEEL ZES
GLOED 171

DEEL ZEVEN
KRISTAL 193

EPILOOG 219

Leesexemplaar

PROLOOG

Donkere wolken pakken samen boven de grote vlakte. De legers van koning Aragorn en koning Théoden hebben hun veilige vestingen verlaten om het op te nemen tegen de weerzinwekkende schepsels van Morwena. Meer dan vijfduizend geoefende krijgers staren naar de horizon, waar grote stofwolken de komst van de vijand aankondigen. Deze mannen hebben een roemrijk verleden. Ontelbare keren zijn ze voor hun koningen door de hel gegaan. Geen ontbering is hun te zwaar als het erom gaat hun meesters te dienen. Maar hier en daar verraadt een vochtige, warme plek in een broek wat iedereen hier voelt. De mannen zijn bang.

De verhalen gaan de troepen van Morwena vooraf: ze zijn niet alleen meedogenloos, maar ook onoverwinnelijk. Meer dan een koninkrijk heeft het onderspit moeten delven en nu klopt Morwena aan de deur voor het grootste goed: het kristal. Als ze dat verovert, zal de duisternis voor altijd intreden.

Vijfduizend bange, maar moedige mannen voelen de grond trillen onder hun voeten. Geen van hen zal wijken, want alleen zij kunnen het land behoeden voor een nacht die nooit meer ophoudt. Het trillen wordt daveren en uit de stofwolken verschijnen de eerste afzichtelijke wezens. Beide koningen voeren hun legers zelf aan. In hun opgepoetste zilverkleurige harnassen stralen ze een zweem van onoverwinnelijkheid uit. Eens te meer zullen hun mannen voor hen door het vuur gaan. Op een teken van hun koning stormen beide legers vooruit.

Wat volgt, is een moment van wreedheid dat geen enkele wereld zou moeten aanschouwen. Staal botst tegen staal, snijdt door vlees

Leesexemplaar

en spieren en verbrijzelt botten. Monsterlijke orks stoten angstaanjagende kreten uit en moedige mannen brullen van woede en pijn. De angst is verdwenen, er is enkel nog vertwijfeling en de reflex om te blijven inhakken op de vijand om te overleven. In de verte verlekkeren aaseters zich al op het festijn dat zal aanbreken wanneer de strijders hun waanzin hebben gestaakt. Voor hen maakt het niet uit wie de strijd zal winnen.

* * *

'Kjell!'

'Huh?'

'Kjell, word wakker.'

Sverre schudt de schouder van zijn kameraad. Ze houden de wacht voor de afgesloten ingang van de grot – voor Kjell meestal een goede gelegenheid om wat gemiste slaap in te halen nadat hij nog maar eens te lang is blijven dobbelen.

'Wat is er?'

Sverre kijkt ongerust. 'Ik heb iets gehoord.'

'Heb ik gesnurkt?' vraagt Kjell.

'Daarbinnen,' negeert Sverre de flauwe opmerking. 'Een soort van pulserend geluid. Het lijkt van achter dat rotsblok te komen.'

Kjell kijkt zijn kameraad aan alsof hij gek is geworden. Sverre is een prima kerel, maar hij heeft wat last van overmatig plichtsbesef, vindt Kjell. Hij heeft de neiging om alles heel serieus te nemen.

'Wat denk je, dat ze wakker zijn geworden daarbinnen? Dat orkgebroed zit al bijna driehonderd jaar opgesloten. Geloof me, behalve wat botten is daarbinnen niets te vinden. Waarom ze die grot nog altijd willen bewaken, is mij een raadsel.'

'Het was een verordening van Aragorn en Théoden,' mengt Viggo, de derde wachter, zich in het gesprek. 'Alleen al uit

Leesexemplaar

respect voor het offer dat hun legers hebben gebracht, zijn we moreel verplicht om aan de wens van de koningen te voldoen.'

'O, maar ik heb respect, hoor. Daarom klaag ik ook niet als ik op wacht moet staan. Maar kom me niet vertellen dat er daarachter iets beweegt.'

Op dat moment begint de grond te trillen en vult een rommelend geluid de lucht.

'Wat was dat?' vraagt Viggo en hij trekt bleek weg.

'Een onweer misschien?' oppert Kjell.

'Luister dan toch, dit is niet normaal,' zegt Sverre.

Deze keer kan ook Kjell niet ontkennen dat er iets vreemds aan de hand is. Het lijkt wel of er iets beukt tegen het gigantische rotsblok dat de ingang van de grot al eeuwen afsluit.

'Ik haal Andor,' zegt Sverre ongerust.

'Je weet dat de kapitein niet graag gewekt wordt,' werpt Kjell tegen.

'Kan best zijn, maar dit is niet normaal. Ik waag het erop.'

Op dat moment lijkt de ingang te exploderen. Stukken rots vliegen in het rond en uit het diepste van de aarde stijgt een gehuil op dat het bloed in de aderen van de wachters doet stollen. Kjell kan zijn ogen niet geloven wanneer de eerste afzichtelijke ork naar buiten stormt. Hij staat zo perplex dat hij zelfs zijn zwaard niet in de aanslag brengt en hij voelt niet hoe zijn hoofd van zijn romp gescheiden wordt. Niemand van hen gaat dit overleven.

Leesexemplaar

Leesexemplaar

DEEL EEN

DE VERTELLER

Leesexemplaar

Leesexemplaar

I

De oude man sloft vermoeid naar de ingang van de plaatselijke bibliotheek. De afstand van zijn auto naar de automatische glazen schuifdeur is te verwaarlozen, maar hij is opgestaan met een zeurende pijn in zijn onderrug en los daarvan beginnen de jaren te wegen. Als je achtenzeventig bent, druk je je leeftijd al lang niet meer in lentes uit. Iedereen van zijn leeftijd is al lang met pensioen, maar voor hem ligt het niet zo eenvoudig. Al jaren bezoekt hij scholen en bibliotheken, hopend dat hij de *Ene* zal vinden. Hij duikt dieper in zijn kraag om te ontsnappen aan de gure wind. Zijn tijd raakt langzamerhand op; om dat te beseffen heeft hij niemand nodig. God weet hoe hij ernaar verlangt om rustig in zijn stoel te zitten naast het knapperende haardvuur in zijn gezellige woonkamer. Een lekker glas wijn en een goed boek zouden meer dan voldoende zijn om hem door de langer wordende herfstavonden te loodsen. Maar in plaats daarvan stapt hij nu de inkomhal van de bibliotheek binnen. Als hij het niet doet, wie dan wel? Is hij niet de laatste verteller?

Automatisch scant zijn blik het rek met flyers die allerhande activiteiten in de nabije omgeving moeten aanprijzen. Te oordelen naar de grote diversiteit leeft er wel wat in deze gemeente. Via een tweede deur komt hij in de bibliotheek en met een inwendige zucht laat hij de rust over zich neerdalen. Hij heeft het niet zo op de jachtigheid van deze wereld, maar de duizenden verhalen in bibliotheken slagen er gelukkig nog altijd in om de hierbuiten heersende nervositeit te neutraliseren. Tussen de rekken kiezen een paar bezoekers een boek uit dat hun honger naar verhalen zal stillen.

Leesexemplaar

Bij de balie veert een vrouw met blonde krullen op. Met een brede glimlach loopt ze op hem af en verwelkomt hem met uitgestoken hand.

'Meneer Vandecasteele, blij dat u er bent. Ik ben Ilona, wij hebben met elkaar gemaild. Welkom in Kalmthout.'

Haar warme hand verjaagt het laatste restje van de gure koude die hem buiten had belaagd. Dankbaar schenkt hij Ilona een vermoeide glimlach.

'Ik ben blij dat ik binnen ben,' zegt hij. 'Geen aangenaam weer.'

'Kan ik u een warme kop koffie aanbieden? Of liever thee?'

'Doe maar thee, anders lig ik straks de halve nacht wakker, vrees ik.'

'Dat ken ik,' lacht Ilona. 'Ik zorg ervoor. Zal ik u eerst even naar de zaal brengen waar de lezing zal plaatsvinden?'

Het kleine zaaltje is stemmig verlicht en op zijn vraag zijn de grote ramen naar de straat met dikke gordijnen afgeschermd. Voor wat hij komt doen, heeft hij beslotenheid nodig.

'Dit is mijn collega, Ann,' stelt Ilona een vrouw met korte donkere haren voor.

'Het is een eer om u op bezoek te hebben,' zegt Ann. 'Ik hoop dat de zaal zo naar uw wens is?'

Een veertigtal stoelen staat in rijen opgesteld, gericht naar het grote scherm tegen de muur. De met donkergroen fluweel beklede, door een staande schemerlamp verlichte fauteuil vormt een fel contrast met het digitale scherm. Dat gaat hij niet gebruiken en als het aan hem ligt, ziet hij dat liever verwijderd. De fauteuil straalt gemoedelijkheid uit en symboliseert een verdwijnende wereld waarin geduld en luisterbereidheid gekoesterde waarden zijn. Het scherm is kil, koud en vlak, net als de toekomst waar deze wereld op afstevent. Maar hij beseft dat hij de vooruitgang niet kan negeren.

Leesexemplaar

'Het ziet er prima uit,' antwoordt hij. 'Gezellig.'

Ann neemt het compliment glimlachend in ontvangst.

'Ik heb water voorzien, zoals u gevraagd had,' zegt ze, wijzend op de glazen kruik op een rond tafeltje naast de fauteuil. 'Hebt u verder nog iets nodig?'

'Alles zit hier,' zegt hij en hij wijst glimlachend op zijn hoofd.

* * *

'Ben je klaar?'

Shari is er zich niet van bewust dat ze opgewonden van het ene been op het andere huppelt, als een meisje van tien dat voor het eerst naar een concert van haar idool mag.

'Momentje, eerst nog een lijntje trekken,' antwoordt Ella.

'Je beseft toch hoe fout dat klinkt?'

Ella toont haar vriendin demonstratief het eyeliner potlood dat ze uit haar handtas heeft opgediept. 'Jij hebt veel te veel fantasie, dat heb ik je al vaak gezegd.'

'Maak maar wat voort, ik wil niet te laat komen.'

'Shari, de lezing begint om acht uur. Waar maak jij je druk om?'

'Het is al halfacht.'

'En het is minder dan tien minuten fietsen tot aan de bib. Wees toch eens rustig.'

'Ik ben rustig.'

'Dat zou je anders niet zeggen. Je staat al de hele tijd te wippen alsof je dringend naar het toilet moet.'

'Hm, misschien kan ik dat maar beter doen,' zegt Shari en ze loopt de woonkamer uit.

Ella draait met haar ogen en gaat aan de slag met haar potlood.

De meisjes zijn beste vriendinnen sinds het eerste jaar van

Leesexemplaar

de middelbare school. In het Heilig-Hartinstituut waren ze in dezelfde klas terechtgekomen en het was meteen zoiets als liefde op het eerste gezicht geweest. Ella studeert nu rechten aan de universiteit van Antwerpen. Ze zit niet op kot, want ze komt liever elke dag naar huis in de relatieve rust van Kalmthout. Ze is er geboren en getogen en kan zich een leven in de drukke stad niet voorstellen. Ze heeft er de dagelijkse pendelrit met de trein voor over om thuis bij te tanken, zoals ze het zelf noemt.

Shari was net als Ella een veelbelovende leerling en vaak hadden ze hardop gedroomd van een studentenleven samen. Maar toen ze in haar laatste jaar zat, verongelukten haar beide ouders. Wonder boven wonder worstelde Shari zich door haar eindexamen en behaalde haar diploma, maar de toekomst zag er door het wegvallen van haar ouders ineens heel anders uit. Ze erfde het dakappartement waar ze samen hadden gewoond en had dus een dak boven haar hoofd, maar verdere studies bekostigen en in haar levensonderhoud voorzien zonder een vast inkomen zat er niet in. Daarom besliste ze om te gaan werken. Shari is nu bediende in de plaatselijke supermarkt. Zeker niet haar droomjob, maar ze is er ook niet ontevreden. Ze komt rond met wat ze verdient en heeft fijne collega's en afwisselend werk. Het liefst staat ze aan de kassa, waar ze er altijd wel in slaagt een praatje te slaan met de klanten.

'Ik ben benieuwd waar je me nu weer mee naartoe neemt,' zegt Ella wanneer ze op de fiets zitten.

'Ik eigenlijk ook,' geeft Shari toe. 'Het intrigeerde me gewoon. De laatste verteller, alleen de aankondiging al.'

'Ik ben het eens gaan googelen, maar heb niets gevonden,' zegt Ella.

'Ik ook niet, maar dat maakt het des te spannender. En ik had vanavond toch niets speciaals te doen.'

'Jij misschien niet,' zegt Ella.

Leesexemplaar

'Jij wel dan?'

'Studeren misschien?'

'O ja, om later de een of andere drugbaron te kunnen verdedigen.'

'Niet alleen drughandelaars hebben advocaten nodig, Shari.'

'Ontspanning is belangrijk. Alleen begrijp ik niet goed waar dat lijntje voor nodig was. Die verteller is dus wel keioud.'

'Ik doe dat niet om die man te versieren of zo, hè. Wat denk jij wel van mij?'

'Wil je dat echt weten?' plaagt Shari haar vriendin. 'Nee, echt, waarom dan?'

'Om er goed uit te zien, *tiens*.'

'O, dus ik zie er niet goed uit omdat ik mijn ogen niet met zo'n stomp potlood bewerk?'

'Jij hebt dat niet nodig. Jij bent een natuurlijke schoonheid.'

'Als je later in een rechtbank wilt pleiten, zul je wel met een betere argumentatie moeten afkomen, hoor.'

'Je bent een betweter, Shari Moerenhout!'

'Ik zie jou ook graag, Ella Peeters,' lacht Shari.

* * *

'De mensen zijn er, meneer Vandecasteele. Mogen we ze binnenlaten?'

'Ik ben er klaar voor,' antwoordt de oude man en hij drinkt het laatste restje van zijn thee op terwijl Ann het publiek binnenlaat. Hij verdringt het beeld van zijn open haard en de rode wijn die nu ongetwijfeld veel beter had gesmaakt en bereidt zich mentaal voor.

Melchior Vandecasteele vertelt verhalen, net als zijn vader en zijn grootvader dat voor hem deden. De vader van zijn

Leesexemplaar

grootvader was ook verteller en als wat hij beweerde waar was, stamde hij – en Melchior dus ook – in rechte lijn af van een van de grootste middeleeuwse troubadours. Maar de eeuwenoude lijn stopt hier: Melchior heeft geen kinderen. Bovendien wordt hij oud, te oud binnenkort om nog overal te gaan vertellen, dus hij moet voor een opvolger zorgen. Hij kan de wereld niet zonder verteller achterlaten. Zijn grote hoop en betrachting is iemand te vinden die zijn werk kan overnemen, voor hij daar niet meer toe in staat is. Een veel te hoge druk op zijn oude schouders, vindt hij zelf, maar problemen vragen nooit of ze mogen opduiken, ze melden zich gewoon.

2

Melchior observeert de mensen die de ruimte binnensijpelen. Hij heeft geleerd om dat te doen zonder dat het voorwerp van zijn observatie het gevoel krijgt bekeken te worden. Door zijn blik constant te bewegen rondom de persoon die hij viseert, komt hij veel te weten in het centrum van zijn blikveld zonder ook maar één ogenblik te staren.

De leeftijden zijn heel divers. Eén dame lijkt ouder dan hijzelf en hij bewondert haar moed om 's avonds haar huis nog te verlaten. Verder zijn er twee zestigers, een twintigtal mensen die hij rond de veertig schat, tien die maximaal tien jaar jonger zijn en twee meisjes die hun tienerjaren nauwelijks ontgroeid lijken. De oude dame en de zestigers zijn even welkom als de anderen, maar ze zullen hem niet van nut zijn. De tijd die hen nog rest, is gewoon te kort.

Leesexemplaar

Ann sluit de deur achter de laatste toeschouwer en neemt zelf plaats op de laatste rij. Melchior moet glimlachen om haar verwachtingsvolle blik. Heel even bekruipt hem een gek idee: zou zij de *Ene* kunnen zijn? Hij gaat er altijd van uit dat hij die in het publiek zal vinden, maar iemand van de organisatie komt natuurlijk evengoed in aanmerking. De gretigheid waarmee de bibliotheekassistente bereid is naar zijn verhalen te luisteren is in ieder geval van haar gezicht af te lezen. Maar als die vorm van gretigheid een barometer zou zijn, dan komen bijna alle aanwezigen in aanmerking. Er is echter meer voor nodig.

'Goedenavond, beste mensen. Dank jullie wel om hier zo talrijk aanwezig te zijn,' begint Ilona. Ze beseft zelf maar al te goed hoe moeilijk het is om mensen uit hun huizen te krijgen voor een lezing.

Ella buigt zich naar haar vriendin toe en fluistert: 'Zo talrijk zijn we nu ook weer niet.'

'Sst,' doet Shari, bang dat de opmerking vooraan te horen zou zijn.

Ze houdt van Ella en zou voor haar door het vuur gaan of op haar blote voeten over hete kolen lopen, maar dat neemt niet weg dat ze zich nu en dan geneert om haar veel te luide opmerkingen. Gelukkig lijkt de bibliothecaresse niets gemerkt te hebben.

'Vanavond heb ik de eer u een heel bijzondere gast voor te stellen. Melchior Vandecasteele is wellicht – of moet ik zeggen: ongetwijfeld – de meest getalenteerde en tegelijkertijd de meest bijzondere verteller die ons land rijk is. Zijn vertelkunst wordt al generatieslang doorgegeven van vader op zoon. Als geen ander verstaat hij de kunst om zijn publiek mee te nemen naar andere oorden en u het gevoel te geven dat de ruimte om u heen verdwijnt. Ik ga u niet langer ophouden, want deze man vertelt veel en veel

beter dan ikzelf. Mag ik uw warme applaus voor Melchior Vandecasteele!'

Het applaus weerklinkt en opnieuw buigt Ella zich naar Shari toe.

'Voor een warm applaus klinkt dat maar lauwtjes.'

'Ella, alsjeblieft,' sist Shari en ze stoot haar aan met haar ellenboog.

'Flauwe,' reageert Ella met een scheve glimlach.

'Zwijg nu,' fluistert Shari dringend. Ze heeft al bijna spijt dat ze haar vriendin heeft meegevraagd.

Shari koestert een mateloze bewondering voor auteurs die als uit het niets een hele wereld kunnen doen ontstaan. Boeken hebben er mee voor gezorgd dat ze niet door een diep en donker gat werd opgeslokt na de dood van haar ouders. Het is nu anderhalf jaar na het ongeval en hoewel ze nog geregeld niet kan vatten dat ze echt voor altijd weg zijn, vindt ze van zichzelf dat ze het niet slecht doet. Ze heeft haar leven structuur gegeven, ze sluit zich niet op – vanavond is daar weer een bewijs van – en ze onderhoudt haar appartement – dat nu echt het hare is – zoals het hoort. Toen haar ouders nog leefden, was haar kamer vaak een regelrechte puinhoop en meer dan eens deed haar moeder haar beklag over de vuilnisbelt, zoals ze de kamer van haar dochter noemde. Als haar moeder nu kort zou terugkeren om een kijkje te nemen in haar appartement zou ze even verwonderd als trots zijn. En natuurlijk blijft ze omgaan met Ella. Als het nodig is – en die momenten zijn er het afgelopen anderhalf jaar meerdere keren geweest – laat ze alles vallen en staat ze daar. Ella is een goudklompje, maar dan wel een heel ruw.

'Goede avond,' zegt de oude man.

Zijn stem klinkt vast en warm. Zelfs op de zesde rij voelt Shari een warme gloed over haar heen komen, heel fijn, als een zachte streling.

'En dank je wel, Ilona, voor je fijne introductie. Je doet me te veel eer aan,' zegt hij met een fijne glimlach. 'Het doet me plezier dat jullie die vervelende herfstwind hebben getrotseerd om naar mij te komen luisteren. Dat doet me vermoeden dat jullie, net als ik, geloven in de kracht van verhalen. En verhalen hebben we nodig. In de ruimte hiernaast staan duizenden boeken en wellicht hebben jullie daar een selectie van gelezen. Zij zijn belangrijk en een voeding voor de geest. Maar een verteller gaat verder dan een boek. Zodra een boek is geschreven, is het een onbeweeglijke materie. Het verhaal dat erin beschreven staat, wijzigt niet meer en het hangt louter van de lezer af in welke mate het kan binnendringen.' Melchior pauzeert even en laat zijn blik over zijn publiek glijden. 'Een verteller kneedt zijn verhaal terwijl hij het vertelt. De intonatie die hij gebruikt en zijn stemvolume bepalen waar de klemtonen liggen. De pauzes die hij laat vallen, vertellen vaak meer dan woorden en de ziel die hij in zijn verhaal stopt, zoekt zich een weg naar het hart van wie luistert. Er is een tijd geweest – lang geleden – dat er nauwelijks geschreven werd en dat leren lezen een privilege van weinigen was. In die tijden bevolkten vertellers de wegen. Ze reisden van dorp naar dorp, verplaatsten zich van stad naar stad met hun verhalen. Dat deden ze niet alleen om mensen te vermaken. Nee, hun taak omvatte veel meer. Met hun verhalen weefden ze een web rondom de wereld. In dat web vingen ze alle mogelijke negatieve gebeurtenissen zoals epidemieën, natuurrampen, gruwelijke misdaden en oorlogen, om ze vervolgens om te vormen tot spannende verhalen. Door die verhalen konden de luisteraars ruimte creëren tussen die vaak gruwelijke gebeurtenissen en zichzelf. Op die manier konden niet alleen mensen, maar ook de wereld zelf, verwerken wat er was gebeurd. We kunnen gerust stellen dat de vertellers de wereld in evenwicht hielden. Want als er één ding was waar

ze meesters in waren, dan was het wel dat ze in elk verhaal een boodschap van hoop konden verweven. Een verhaal was niet af als niet ergens de hoop, hoe klein ook, doorschemerde. En draai of keer het zoals je wilt, het is hoop die de wereld draaiende houdt. Als geen ander wisten vertellers dat zonder hoop de wereld zou stilvallen. De rampen die dan over de aarde zouden komen, zouden zo catastrofaal zijn dat het einde van de wereld niet lang op zich zou laten wachten.'

Is het doordat de donkere gordijnen het gedempte licht opslokken of is het de warme, ietwat lome klank van de stem van de oude man? Shari zou het niet kunnen zeggen, maar het lijkt wel alsof het kleine zaaltje woord na woord omhuld wordt door een onzichtbaar web. Tegelijkertijd worden zijzelf en de andere toehoorders gewikkeld in een cocon van woorden. Melchior is duidelijk een meester in zijn vak.

'Kijk eens om u heen, mensen. Echt, kijk eens naar elkaar.'

Hoofden draaien ietwat ongemakkelijk, maar gehoorzaam van links naar rechts. Ella vindt het vooral grappig en moet moeite doen om niet te lachen. En dat wordt alleen maar erger door de waarschuwende blik van Shari.

'Met een handjevol, meer niet, zijn jullie naar hier gekomen. Waar zit de rest van jullie mooie dorp? Thuis? Voor tv? En wat zien ze daar? Een show die even zielloos als zinloos is? Een film die overloopt van geweld? Een duidingsprogramma dat de ellende van de wereld in kaart brengt en er een reden voor zoekt zonder ook maar een stap verder te komen? Meer dan ooit heeft de mensheid hoop nodig, maar de vervlakking duwt die hoop weg. De pijn van alles wat ons overkomt, is vaak zo erg dat alle hoop verloren lijkt.'

Melchior voelt de energie in het zaaltje inkrimpen. Hij moet oppassen dat hij geen al te zwart beeld ophangt.

'Zouden we straks gerust kunnen gaan slapen zonder de hoop dat de dag morgen weer aanbreekt? Kunnen we ons

ooit aan de uitvoering van een plan zetten zonder de hoop om te slagen? Kunnen mensen overleven in een oorlog zonder de hoop dat er ooit weer vrede komt? Kan een mens moedig zijn zonder hoop? Niemand van u zou vanavond hier naartoe gekomen zijn als u niet de hoop had gekoesterd dat het boeiend zou worden. Probeert u zich heel even een wereld voor te stellen waarin alle hoop verdwenen is. Doe maar, heel even.'

Melchior geeft het voorbeeld en sluit zijn ogen. In het gelige licht van de schemerlamp lijkt hij te veranderen in een wassen beeld. Met hem verandert ook de sfeer in de zaal. Alles verkilt en het lijkt alsof de lucht zelf de adem inhoudt. De stilte zuigt de hartslagen van de aanwezigen op en ineens is er niets meer. Geen verleden, geen toekomst, geen verteller en geen publiek. Alleen nog een verhaal zonder inhoud.

Melchior laat de stilte aanhouden en stelt tevreden vast dat de mensen in de zaal nauwelijks nog durven te ademen. En dan begint hij te vertellen.

'In een wereld ver van hier, onbereikbaar voor wie niet ziet, bevindt zich, verborgen in een diepe grot, een groot kristal, ouder dan de wereld zelf. Het kristal bevat begin en einde, verdriet en geluk, dag en nacht, maar bovenal... hoop. Het voedt de wereld en zorgt voor evenwicht, dat heeft het altijd gedaan. Maar donkere wolken pakken samen boven het kristal. Ze glijden in elkaar en vormen een front van duisternis waar het kristallen licht niet doorheen kan stralen. Die wolken bevatten geen hoop en ze drukken op de wereld. Maar niets gebeurt wat niet beschreven staat in het grote draaiboek van het universum. Daarom is het kristal geduldig en wacht het op de komst van de *Ene,* die de hoop weer ruimte zal geven. In de schaduw van de duisternis heeft zich een kleine groep gevormd en zij wachten. Met minder geduld

dan het kristal, maar ze wachten... op de komst van de Ene die hen zal leiden, de Ene die zij zullen beschermen. Want de Ene zal het kristal weer doen stralen, zo staat het in het grote draaiboek. Het is gewoon een kwestie van wachten... een kwestie van tijd...'

Terwijl de oude man zijn verhaal weeft, houdt hij zijn publiek nauwlettend in de gaten. Iedereen luistert geboeid, zelfs het jonge meisje dat overduidelijk zonder verwachtingen is binnengekomen. Maar de taal van de lichamen en de uitdrukking op de gezichten geven veel prijs over de manier waarop iemand een verhaal beleeft. Hij zoekt iemand die er met beide voeten in stapt, iemand die de adem inhoudt bij elke onverwachte wending in het verhaal, iemand die begrijpt dat de queeste echt ondernomen moet worden, iemand die inziet dat de wereld echt gered moet worden.

3

Het applaus is al even uitgestorven, maar Shari zit nog altijd voor zich uit te staren. Ze heeft geen idee wat haar zonet is overkomen, ze weet alleen dat het bijzonder was.

'Euh, jij weet dat je mond openhangt?' vraagt Ella.

'Huh?'

'Dat je eruitziet als een koe die net voor het eerst in haar leven een trein heeft zien passeren.'

Shari schudt kort de betovering weg en antwoordt: 'O, sorry... Ik was... even weg, denk ik.'

'Gaat het wel?'

Leesexemplaar